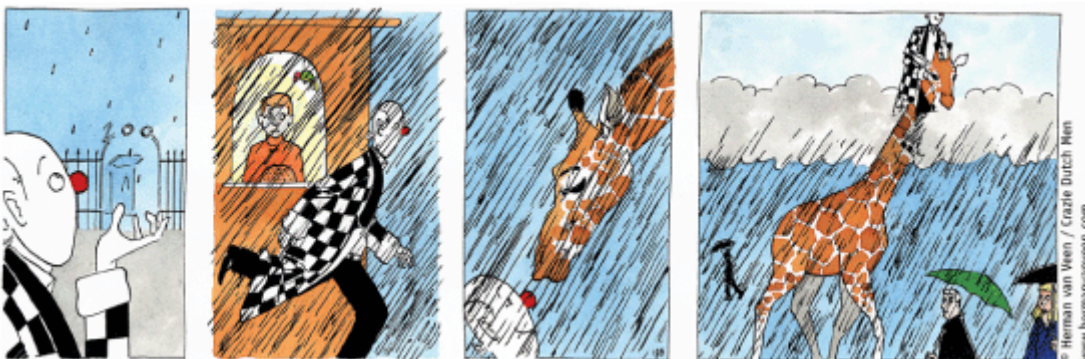

Recensie

Hermanus (Strip 2000) 2 Goed voor een glimlach

De vorige recensie had een recensent die al heel zijn leven fan is van Herman van Veen. Ik heb wel al gehoord over de man, maar voor de rest zegt het me weinig. Bijgevolg is de logische vraag of deze reeks mensen kan aanspreken die, zoals ik, weinig kaas gegeten hebben van het oeuvre van Herman van Veen?

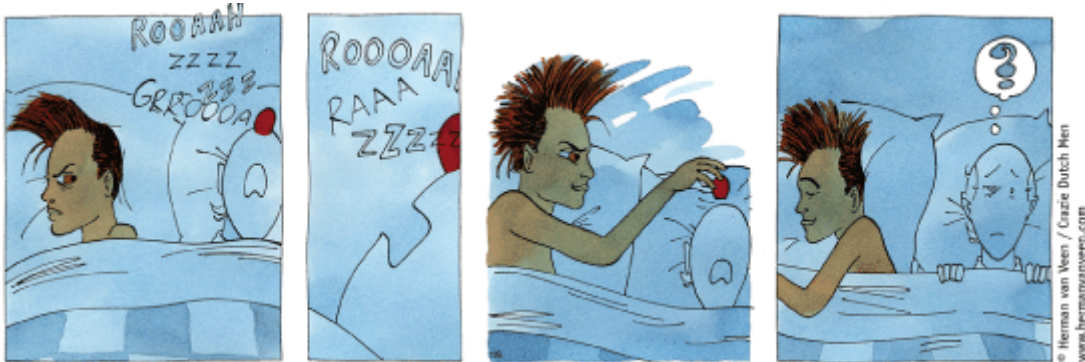

Wanneer je zo eens los door de strip bladert, valt meteen op dat er weinig gesproken wordt. Geluidseffecten, gezichtsuitdrukkingen en het occasionele symbool nemen er probleemloos de plaats van in. Niet veel slagen er in om dit succesvol te kunnen brengen, maar hier oogt het zo simpel en normaal dat het een nieuwe norm legt voor tekstloze strips.

Daarnaast is het een strip in oblong-formaat (de breedte is langer dan de hoogte) waarbij elke pagina verdeeld is in twee rijen tekeningen, die elk een aparte gag vormen. Af en toe loopt er

een rode draad door enkele opeenvolgende stroken, maar meestal niet. Erg is dat niet, want de diversiteit aan thema's, invalshoeken en humor (absurd tot slapstick) maken dat ze heerlijk fris blijven doorheen het lezen. Je kan echt niet spreken van een déjà-vu gevoel in dit boek. En dat is bijzonder sterk. Ik herhaal dat deze strip toch wel een nieuwe norm oplegt aan dit type van strips. Ik ben verkocht.

De tekeningen ogen eenvoudig, maar weten heel wat emotie weer te geven met enkele simpele lijnen. De inkleuring sluit hier bij aan. Het maakt de stroken gemakkelijk leesbaar en laat de gags zo vlot binnenstromen. Dit is amusement van het begin tot het einde.

In het kort: ach ja, ik kan het niet onder stoelen of banken steken dat ik even enthousiast ben over deze strip als mijn voorganger-recensent.